

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 60/2022-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [redacted] [redacted] zastúpeného advokátom JUDr. Ľudovítom Štanglovičom, Jarmočná 3, Šaľa, proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu č. k. 6 Tp 12/2020 z 1. októbra 2021 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Tost 57/2021 zo 14. októbra 2021 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 28. decembra 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný súd“) č. k. 6 Tp 12/2020 z 1. októbra 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie špecializovaného súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Tost 57/2021 zo 14. októbra 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je väzobne [z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] trestne stíhaný pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, ako aj pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d), ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

Špecializovaný súd napadnutým uznesením podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol a zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol aj žiadosť sťažovateľa o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Proti uzneseniu špecializovaného súdu sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti opakuje argumentáciu uvedenú v ním podanej sťažnosti proti prvostupňovému uzneseniu špecializovaného súdu, pričom v podstatnom namieta: 1. nie je dané dôvodné podozrenie, že spáchal skutok, pre ktorý na neho bola podaná obžaloba (keďže podľa názoru sťažovateľa existencia tohto podozrenia je založená výhradne na výpovedi svedka [REDAKOVANÉ], ktorý mal byť vedúcou osobnosťou stíhanej trestnej činnosti, a zároveň podľa názoru sťažovateľa ster z kľučky motorového vozidla, ktorým boli nájdené stopy drog, musel byť kontaminovaný); 2. dôvod tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nie je v prípade sťažovateľa daný (keďže podľa názoru sťažovateľa nebolo preukázané, že by si stíhanou trestnou činnosťou zabezpečoval príjem na pokrývanie svojho životného štandardu).

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru napadnutým uznesením špecializovaného súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnuté uznesenia špecializovaného súdu a najvyššieho súdu zrušil, prepustil sťažovateľa z väzby na slobodu a priznal mu náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru napadnutými uzneseniami špecializovaného súdu a najvyššieho súdu. Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že špecializovaný súd arbitrárne zamietol sťažovateľovu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu a následne najvyšší súd arbitrárne zamietol sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením špecializovaného súdu:

9. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

10. Proti označenému prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu špecializovaného súdu disponoval sťažovateľ opravným prostriedkom – sťažnosťou, o ktorej bol oprávnený a povinný rozhodnúť najvyšší súd ako súd nadriadený. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu, o ktorom bolo aj rozhodnuté.

11. Existencia opravného konania pred najvyšším súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom prvostupňovom väzobnom rozhodnutí, keďže sťažnosť v danom prípade predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu, ktorý aj využil (porov. mutatis mutandis II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

Podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu po zistení nedostatku právomoci v konaní pred ústavným súdom už nie je potrebné skúmať, či sú alebo nie sú splnené ďalšie procesné podmienky. Tomuto postupu totiž bráni zistený nedostatok neodstrániteľnej procesnej prekážky spočívajúci v nedostatku právomoci ústavného súdu.

12. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým uznesením špecializovaného súdu

odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

13. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

14. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by príslušný súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou. Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Inými slovami, v zmysle judikatúry ústavného súdu bez rozhodnutia všeobecného súdu nemožno považovať väzbu za zákonnú. Zákonosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy.

Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli. Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru, s ktorým musí byť v súlade vrátane všeobecných princípov obsiahnutých v ňom výslovne alebo implikovane.

15. Účelom čl. 5 ods. 4 dohovoru je poskytnutie práva osobám, ktoré boli pozbavené osobnej slobody, spočívajúceho v možnosti súdnej kontroly rozhodnutí a opatrení, na základe ktorých bol zásah do ich osobnej slobody vykonaný. Medzi záruky, ktoré garantuje tento článok, nepochybne patrí aj právo osoby predložiť súdu argumenty a vyjadrenia proti svojmu ponechaniu vo väzbe (napr. III. ÚS 84/06, III. ÚS 291/06, III. ÚS 122/2012), ako aj právo osoby na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti pritom zaväzuje konajúce súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (obdobne napr. III. ÚS 374/09). Článok 5 ods. 4 dohovoru zároveň osobám pozbaveným osobnej slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybniť zákonnosť pozbavenia slobody, a dáva týmto osobám právo aj na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti pozbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné.

16. V každom jednotlivom prípade tvrdeného porušenia základného práva na osobnú slobodu je ústavný súd povinný pri svojom rozhodovaní prihliadať na konkrétne okolnosti preskúmvanej veci [II. ÚS 353/06, II. ÚS 142/07, II. ÚS 80/08, I. ÚS 59/2016, taktiež aj rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veciach Letellier proti Francúzsku z 26. 10. 1991, Annuaire, č. 207; Navarra proti Francúzsku z 23. 11. 1993, Annuaire, č. 273-B a ďalšie].

17. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu zároveň vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval príslušný súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 464/2011).

Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktoré viedli k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, IV. ÚS 237/2021).

18. Pri posúdení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu úlohou ústavného súdu teda nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré najvyšší súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo/nemalo byť žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu vyhovené. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa najvyšší súd s relevantnou argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

19. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, ktorým zamietol sťažovateľovu sťažnosť proti prvostupňovému uzneseniu špecializovaného súdu.

20. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú neexistenciu dôvodného podozrenia, že spáchal skutok, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie, najvyšší súd sa stotožnil s napadnutým uznesením špecializovaného súdu. Najvyšší súd v tejto súvislosti zároveň v podstatnom poukázal na výpovede svedkov [REDACTED], ktoré potvrdzujú výpoveď svedka [REDACTED], ktorý vypovedá o trestnej činnosti, ktorú mal páchať so sťažovateľom. Výpoveď svedka [REDACTED] pritom potvrdzujú aj ďalšie nepriame dôkazy, a to výpovede svedkov [REDACTED]. Podľa názoru najvyššieho súdu na dôvodnosti trestného stíhania nič nemení ani námietka sťažovateľa, že dosiaľ nebola vypočutá žiadna osoba, ktorá by potvrdila, že by jej sťažovateľ predal drogy, pretože táto námietka nič nemení na uvedených dôkazoch, na ktorých je založená dôvodnosť jeho trestného stíhania. Podľa názoru najvyššieho súdu dôvodnosť trestného stíhania nezoslabuje ani námietka sťažovateľa o ním tvrdenej kontaminácii sterov z vnútornej kľučky vozidla Audi A6. Najvyšší súd v tejto súvislosti konštatoval, že sťažovateľom namietaná kontaminácia sterov je len jeho tvrdením, ktoré však nie je preukazované žiadnou inou skutočnosťou (pričom za takú nemožno považovať to, že stopy drog sa nenašli na žiadnych iných častiach interiéru vozidla, keďže sťažovateľ žiadnym bližším spôsobom neuvádza, ako mohlo ku kontaminácii steru z vnútornej kľučky dôjsť a z akého dôvodu nedošlo ku kontaminácii aj iných sterov). Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd dospel k záveru, že sťažovateľ neuviedol žiadne také konkrétne skutočnosti, ktoré by v tomto štádiu konania zásadným spôsobom spochybňovali dôvodnosť trestného stíhania do tej miery, aby bolo možné konštatovať, že materiálna podmienka v tomto štádiu konania naplnená nie je, a preto najvyšší súd konštatoval, že u sťažovateľa naďalej pretrváva dôvodné podozrenie, že sa mal podieľať na spáchaní skutkov, pre ktoré je trestne stíhaný.

21. Pokiaľ ide o opodstatnenosť trvania dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, najvyšší súd konštatoval, že sa stotožňuje s napadnutým uznesením špecializovaného súdu, v ktorom špecializovaný súd uviedol, že u sťažovateľa bol dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v predchádzajúcich rozhodnutiach konkretizovaný ako obava z pokračovania v trestnej činnosti, keďže sťažovateľ je podozrivý z páchania závažnej drogovej činnosti, mal obchodovať s metamfetamínom s motívom získania finančných prostriedkov, pričom nemalo ísť o jednorazovú záležitosť, ale o pokračujúce konanie trvajúce dlhšie časové obdobie počítané v rokoch. Podľa názoru špecializovaného súdu je preto dôvodný predpoklad, že sťažovateľ si týmto spôsobom zabezpečoval príjem, pretože príjem z brigád by nepostačoval na pokrytie

životného štandardu sťažovateľa, keďže pri domovej prehliadke boli na pozemku rodinného domu zaparkované vozidlá zn. Audi A4 a A6 evidované na priateľku a matku sťažovateľa. Príležitostné príjmy z brigád či invalidný dôchodok priateľky by podľa názoru špecializovaného súdu zrejme nepostačovali na zabezpečenie životného štandardu sťažovateľa.

Najvyšší súd nad rámec tejto argumentácie špecializovaného súdu doplnil, že vzhľadom na rozsah, intenzitu a dĺžku trestnej činnosti, pre ktorú je sťažovateľ stíhaný a vo vzťahu ku ktorej prebieha vyšetrovanie, existuje nepochybne aj v tomto štádiu konania odôvodnená obava, že v prípade prepustenia z väzby na slobodu by mohol v trestnej činnosti pokračovať. V tejto súvislosti uviedol, že pri rozhodovaní o väzbe postačuje reálna hrozba, že obvinený bude konať, ako predpokladá už uvedený dôvod väzby, ak do nej nebude vzatý. Zákon teda nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby. Na uvedenom pritom nič nemení ani námietka sťažovateľa, že žiaden dosiaľ zabezpečený dôkaz nepotvrďuje, že by mal akékoľvek príjmy z trestnej činnosti. Najvyšší súd v tejto súvislosti opäť poukázal na výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], ktorý vypovedá o vyšetrovanej trestnej činnosti sťažovateľa (o. i. aj o tom, že sťažovateľ mal drogy predávať nižšie postaveným dílerom), a podľa názoru najvyššieho súdu podporne k tejto výpovedi vyznievajú aj výpovede ďalších už uvedených svedkov. Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd dospel k záveru, že dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je u sťažovateľa daný.

22. Z argumentácie najvyššieho súdu v spojení s odôvodnením predchádzajúceho rozhodnutia špecializovaného súdu vyplýva, že konajúce súdy sa pre rozhodnutie o osobnej slobode sťažovateľa (o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu) všetkými podstatnými právnymi, ako aj skutkovými otázkami zaoberali a na tieto dali dostatočné odpovede. Zo záverov, ku ktorým dospeli konajúce súdy pri posudzovaní podmienok väzby sťažovateľa v jeho trestnej veci, nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Konajúce súdy vymedzili dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku jeho zákonným pomenovaním a na podporu svojich záverov poukázali na konkrétne skutočnosti vyplývajúce z trestného spisu. Argumenty konajúcich súdov vyznievajú presvedčivo a podľa názoru ústavného súdu sú primeraným zdôvodnením potreby väzobného stíhania sťažovateľa, ako to vyplýva aj z komentovaného znenia dohovoru, podľa ktorého *argumentum a simili* „... zbavení svobody stěžovatele nemůže být vnímáno jako svévolné, jestliže vnitrostátní soud uvedl určité důvody pro pokračování vazby, ledaže by uváděné důvody byly mimořádně lakonické a bez jakéhokoli odkazu na ustanovení zákona, které by zbavení stěžovatele svobody dovolovalo [viz Khudoyorov proti Rusku, rozsudek, 8. 11. 2005, č. 6847/02, § 131 a 157, srov. Též Miminoshvili proti Rusku, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 20197/03, bod 69].“ (KMEC, J., KOSAŘ, D., KRATOCHVÍL, J., BOBEK, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 479.).

Právne závery odôvodnenia napadnutého väzobného rozhodnutia najvyššieho súdu (v spojení s rozhodnutím špecializovaného súdu) korešpondujú so skutkovými zisteniami a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle. Konajúcimi súdmi prezentovaná interpretácia jednotlivých ustanovení aplikovaných právnych noriem (príslušných ustanovení Trestného poriadku o väzobnom rozhodovaní) nijako nepopiera ich účel a zmysel, a teda má z hľadiska ich ústavnej konformnosti akceptovateľnú podobu. Konajúce súdy sa teda posúdením väzobnej veci sťažovateľa zaoberali

dostatočne, náležite a primerane, pričom poskytli náležitú odpoveď na všetky kľúčové námietky sťažovateľa.

23. Ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu (a príslušnej časti odôvodnenia prvostupňového uznesenia špecializovaného súdu, na ktorého dôvody poukazuje a stotožňuje sa s nimi najvyšší súd, pozn.) konštatuje, že z odôvodnení rozhodnutí špecializovaného súdu a najvyššieho súdu vo vzťahu k zákonom predpokladanému dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pre ktorý bol sťažovateľ obmedzený na osobnej slobode, nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci konajúcimi súdmi s dôsledkom porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy. Špecializovaný súd i najvyšší súd konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatne pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali, a ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov podporených vykonaným dokazovaním, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

24. Ústavný súd na základe uvedených skutočností a dôvodov, ako aj s prihliadnutím na svoju judikatúru, podľa ktorej možno za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

25. Ústavný súd sa osobitne vysporiadal aj so sťažovateľom formulovanou námietkou porušenia čl. 5 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu v kontexte argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti. Článok 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby pozbavenie osobnej slobody bolo zákonné a v súlade s konaním ustanoveným zákonom, pričom dohovor tu priamo odkazuje na vnútroštátne právo a upravuje povinnosť dodržiavať hmotné aj procesné právne normy a taktiež povinnosť, aby každé pozbavenie osobnej slobody zároveň bolo v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou (k tomu pozri okrem judikatúry ESĽP uvedenej v bode 27 aj *Bozano v. Francúzsko*, č. 9990/82, rozsudok ESĽP z 18. 12. 1986, bod 54; *Benham v. Veľká Británia*, č. 19380/92, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 10. 6. 1996, bod 40; z novej judikatúry *Stanev v. Bulharsko*, č. 36760/06, rozsudok Veľkej komory ESĽP zo 17. 1. 2012, bod 143; *L. M. v. Slovinsko*, č. 32863/05, rozsudok ESĽP z 12. 6. 2014, bod 121).

26. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti namieta porušenie práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru bez toho, aby špecifikoval, porušenie konkrétne ktorého práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru namieta.

Z obsahu odôvodnenia ústavnej sťažnosti však vyplýva, že namieta porušenie práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru.

27. Ústavný súd v súvislosti s námietkou sťažovateľa o porušení jeho práva zaručeného čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru konštatuje, že ústavnou sťažnosťou bolo napadnuté uznesenie najvyššieho súdu o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa (rozhodovalo sa o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu). Článok 5 ods. 1 písm. c) dohovoru sa však *ratione materiae* vzťahuje na rozhodovanie o vzatí do väzby (o uvalení väzby). Sťažovateľova námietka o porušení práva zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru je preto neopodstatnená (obdobne napr. I. ÚS 352/06, III. ÚS 34/07, III. ÚS 67/08, II. ÚS 105/2019).

28. Pretože neexistuje žiadna príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením čl. 5 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. februára 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu